

גיא הוא האבא של הבן שלי, אבל מדינת ישראל מנסה לשכתב את סיפורנו

לקראת השחרור מבית החולים, ניגשתי כמו כל אישה לעמדת הרישום של משרד הפנים עם כל המסמכים הדרושים. משם הכל החל להסתבך

13:47 28.07.2020 [אנונימית](#)

יום רביעי. שוטפת ערימה ענקית של כלים וגיא, בן הזוג שלי, יושב בסלון וקורא ספר. הטלפון מצלצל ובצד השני האחות מבית החולים: "מזל טוב, יש הריון". על ההריון הזה עבדנו גיא, אני ורופא הפוריות שלנו במשך קרוב לשנה. עוזבת הכל וטסה לסלון לספר לו. אושר שלא זכינו לו הרבה זמן. טלפונים להורים, מדמיינים איך הוא יהיה, מגלגלים יחד שמות. כל זה נמשך שבועיים ובסופם גיא שלי נפרד. לא רק מאיתנו. מהעולם. זה לא היה מפתיע. גיא היה חולה במחלה סופנית במשך שנה וחצי, ובסוף למרבה האירוניה כנראה שדווקא האושר הגדול שבידיעה שהוא יהפוך לאבא הכריעה את גופו החלש ואת הכף לרעתנו.

הריון ומוות של בן זוג הוא לא שילוב שהייתי ממליצה עליו לאף אחת. עברתי תקופה קשה מאין כמוה, וצלחתי אותה רק בזכות שתי המשפחות המדהימות שלנו וחברות וחברים שהם כמו משפחה. שמונה חודשים אחרי שנפרדתי מגיא, נכנס לחיי האביר החדש על סוס הפוני הלבן – הבן הבכור שלנו, רועי. לקראת השחרור מבית היולדות, ניגשתי כמו כל אישה לעמדת הרישום של משרד הפנים. הבאתי אית את כל המסמכים – תעודת הזהות שלי, תעודת הפטירה של גיא ומכתב מביטוח לאומי שמכיר בנו כידועים בציבור. משם, הכול הסתבך.

"את רשומה כרווקה בתעודת הזהות", אומרת הפקידה ואני עונה לה: "כן, אבל הנה אישור הידועים בציבור שלנו. אני מבקשת לרשום את רועי בתור בנו של גיא". הפקידה מביטה בי חסרת אונים ומשיבה "אני מצטערת, אין לי אפשרות. רק אם גיא היה כתוב כבעלך בתעודת הזהות שלך. אבל לא כתוב, אז אי אפשר". המומה אני יוצאת משם ומבט חסר אונים מתגנב אל העיניים שלי, שמביטות ברועי הקטן. "אהוב שלי", אני מבטיחה, קצת לו וקצת לגיא, "כשתוציא תעודת זהות בגיל 16, לא יהיה כתוב בה 'שם האב: לא ידוע'. זה לא הסיפור שלך".

עובר חודש ועוד חודש, אני אמא טרייה שמנסה להבין מה עושים וההבטחה היא לרועי ולגיא מרחפת כל הזמן מעל הראש. אני מתחילה לקרוא קצת ומבינה שאין מנוס, אלא לפנות לבית הדין לענייני משפחה. "בן שלי", אני לוחשת לרועי בזמן שהוא ישן, "תראה מה זה. עוד לא בן שנה וכבר תגיע לבית משפט. בסוף עוד תהיה לי עורך דין". אבל עד שרועי שלי יהיה עורך דין, צריך למצוא מישהו שכבר עבר את מבחני הלשכה ולקחת את המאבק שלנו צעד אחד קדימה.

היום רועי כבר בן 10 חודשים. ילד שמח ובריא. אבל הלב שלי עדיין לא שלם כי מדינת ישראל מנסה לשכתב את הסיפור שלנו בין כותלי בית המשפט. התביעה שהגשנו פשוטה. גיא ואני היינו ידועים בציבור, בגלל כדורים שלקח בעקבות המחלה ממנה נפטר בסופו של דבר, סבל גיא מבעיות פוריות, ולכן פנינו יחד לבנק הזרע והרינו באמצעות תורם אנונימי. גיא חתום ביחד איתי על כל הטפסים, בהם

הוא מצהיר קבל עם ועדה כי הילד שיוולד יהיה שלו לכל דבר ועניין. המסמכים הללו צורפו לכתב התביעה שלנו, אבל למדינת ישראל – מסתבר – זה לא מספיק. הפרקליטות מתנגדת להכרה ברועי כבנו של גיא, ואנחנו ממתינים עכשיו להחלטת השופט.

מזל, ילד שלי, שאתה עוד קטן ולא מבין. אני מבטיחה לך לעשות כל מה שאני יכולה שעד שתגיע לגיל שבו תבין, בתעודת הלידה כבר יהיה כתוב "שם האב: גיא". ככה, פשוט.

הסבר משפטי / עורכי הדין ד"ר רונן דליהו ועמרי דליהו

בשמה של האם והורי המנוח (הסבים של רועי) הגשנו לבית המשפט לענייני משפחה תביעה בדרישה להכיר בגיא כאביו של הקטין. המדינה מתנגדת לכך בטענה כי אין קשר גנטי בין גיא המנוח לבין רועי היות שהוא נולד מתרומת זרע.

אנחנו סבורים שהגישה הזאת מוטעית בשני מישורים עיקריים. בהיבט העקרוני-מוסרי, לא יעלה על הדעת שמשפחות החוות משברים וקשיים בהבאת ילדים לעולם בשל בעיות רפואיות לא יהיו זכאים להיות הורים. להיות הורה היא זכות השמורה לכל אדם, כפי שכתוב גם בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

גישת המדינה מוטעית גם במישור המשפטי מכיוון שבית המשפט העליון קבע שבמקרה של הולדת קטין לבני זוג המקיימים מערכת יחסים זוגית ומוכרים כידועים בציבור, וכאשר מתקיים קשר גנטי בין אחד מבני הזוג לבין הקטין, יוכרו שניהם כהורי הקטין. ההורה שאינו בעל הזיקה הביולוגית צריך למלא אחר שני עקרונות: הסכמה לקבל על עצמו חובות הוריות והתנהגות הורית בפועל. העיקרון הראשון מתקיים במקרה הזה, ואילו השני לא יכול להתקיים בעקבות מותו של גיא.